

VÀO ĐẤT CANAAN DS 21-36

Khi chương này mở ra chúng ta khám phá ra rằng tất cả những người Israel khi rời Ai Cập đều chết hết ngoại trừ Môsê, Aaron, Giôsuê, Calép, Miriam, và các em dưới hai mươi tuổi khi các người do thám đi thăm dò đất hứa. Tại sao vậy?

Cuối cùng, trong khi chưa đến Cađê, Miriam và Aaron, qua đời lúc đã trên một trăm tuổi.

Dân Israel lại lên đường. Họ bắt đầu từ Cađê-bác-nêa, lần này họ hướng mặt về đất hứa. Đường đi khó khăn và gian khổ hơn trước nhiều, nhưng với niềm tin được đổi mới, sự rèn luyện đạt kết quả, cánh tay của TC tiến tới để chinh phục.

Ở đây chúng ta học được bài học về hạng hai (second-best) của TC. Ngài đề nghị đường lối hoàn hảo nhưng chúng ta từ chối. Nó biến mất vĩnh viễn. Tất cả mọi đàn ông trên hai mươi tuổi từ chối vào đất hứa lần đầu đều chết trong hoang địa. Không ai được vào đất hứa (ngoại trừ hai người tin vào Chúa là Giôsuê và Calép).

Nhưng TC nhân từ, Ngài đặt trước cho chúng ta một phương thế khác, phương thế hạng hai; ngay cả hạng ba nữa, vì lòng thương xót Ngài thật tuyệt vời. Ngài tha cho chúng ta bảy mươi lần bảy. Ngài mang chúng ta qua khỏi lúc gian truân, chu cấp cho chúng ta, và không bao giờ thiếu ợn sủng để ban phát, nhưng chúng ta đã bị hụt mắt biết bao nhiêu cơ hội và biết bao gánh nặng đã phải vác bởi không chịu chấp nhận phương thế đầu tiên và tốt nhất.

Dân Israel luôn than trách, hết ngày này qua ngày khác, lần này qua lần khác, nhưng TC chứng minh rằng phương thế của Ngài là tốt nhất. Bất mãn và than phiền đã trở thành tịi quen của dân Israel. Cầu nhàu là chuyện dễ học nhất trên thế gian. “Không cần tài năng, không cần hy sinh, không cần đầu óc, không cần tính cách để gây dựng nghề cầu nhàu”, là dòng chữ ghi trên cửa một văn phòng thương mại lớn.

Cầu nhàu có ích gì? Nó chẳng bao giờ làm cho gánh nặng vơi đi. Nó chẳng bao giờ trừ khử được sự rủi ro. Mà còn làm cho chúng nặng thêm và xấu đi.

Họ chiến đấu với người Canaan và ngã lòng nản chí. Rồi lại cầu nhàu vì phải đi vòng qua đất Edom thay vì đi ngang qua đó. Họ lằm bằm cầu nhàu ông Môsê và Chúa nữa bởi vì ngán ăn manna. (Ds 21:5). Họ không bao giờ hài lòng.

Lần này Chúa gởi rắn độc cho họ làm nhiều người bị thương và chết. Sau khi họ thú nhận tội lỗi, Môsê cầu Chúa tha tội cho dân. Chúa không mang rắn ra khỏi họ nhưng truyền cho Môsê làm con rắn đồng và cột nó trên cây sào để mọi người có thể nhìn thấy. Ngay khi họ nhìn vào con rắn đồng, họ được cứu sống. (Ds 21: 6-9)

Kinh thánh mạc khải rằng toàn thể gia đình nhân loại đều bị rắn độc cắn có nghĩa là phải chết. Chỉ một phương thế để được cứu sống đó là nhìn vào Đấng đã mặc lấy phận người và đã được treo trên thập giá để nhận lấy nọc độc sự chết cho mình. Nếu chúng ta nhìn vào Ngài, Đấng Cứu Thế, chúng ta sẽ được sống. (Ga 3: 14-15)